

Cate Holahan

ÜKS VÄIKE
SALADUS

Romaan

Originaali tiitel:
Cate Holahan
One Little Secret
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See lugu on väljamõeldis. Kõik selles romaanis kujutatud nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või kasutatud kujundina. Igasugune kokkulangemine tegelike sündmuste, paikade või isikutega, olgu nad elus või surnud, on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ivar-Anton Karros
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Catherine Holahan.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E05379820
ISBN 978-9949-82-607-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Shonah Maldonadole,
Bloomfieldi politseijaoskonnale ja
kõikidele korrakaitseametnikele,
kes suhtuvad oma töös sügava kaastundega inimestesse,
keda nad kaitsevad, ja on pühendunud nende elu halvimatest
päevadest üle aitamisele.

EELLUGU

Uppuda võib ka kahe tolli sügavuses vees. Kõik lapsevanemate abiraamatud, mida ta oli oma raseduste ajal lugenud, kätkesid seda hoiatust, enamasti juba vannitamisosa esimesel leheküljel. Lapsed võivad saada surma lastebasseinis. Nad upuvad. Kemp-sus. Elu algab lootekotis, kuid võib lõppeda madalvees.

Selles madalvees võis lõppeda tema elu.

Ta klammerdus kätse, mis tema pead lainete alla surusid. Sool kõrvetas ta nina, silmad põlesid. Sellegipoolest sundis ta end relva otsima. Kivi tumedat piirjoont. Teravaservalise merikarbi vilksatust. Ükskõik mida peale vahutava loori, mis surilinana ta nägu mähkis.

Õhku. Jumal. Õhku. Ta aju täitsid akvarellid: sünged pildid tema laste lapsepõlvest. Ta nägi oma vanimat, isa klooni, kel olid tõsised silmad, ja oma pontsakat põnni, kes oli teismelisena kõhnaks jäänud, tarmust värisemas. Pildid sulasid keereldes kokku. Ta nägi oma lapsi vanemaks saamas. Kasvamas üles ilma temata.

Vesi tõmbus tagasi. Ta üritas hingata, kuid laine haisev tagasi-löök täitis suu. Läkastades vajutas ta käed vastukerkivasse põhja,

pressides end meeleheitlikult üles, kuni järgmine laine ta maha löi. Ta pidi keskenduma. Ta pidi hingama. Võitlema.

Ta nägu vajutati tagasi vahtu. Keerlev vaikus täitis ta kõrvu. Tung sisse hingata oli tugevam kui miski, mida ta kunagi adunud oli, tugevam kui vajadus pressida tuhude ajal. Ja siiski teadis ta, et saabumas on lõpp. See on peaaegu kohal, ootab, et ta vaid järele annaks.

Ta vajutas tugevamini vastu imavat liiva, kaevudes sellesse põlvede ja sõrmedega. Pimedus rühkis läbi tema aju. Ta pidi võitlema. Ta pidi saama hingata. Ta pidi... Ta...

I OSA

ESIMENE PEATÜKK

JÄRGMISEL PÄEVAL

Tuba meenutas Gabriellale tema tütre oma, ainult et selles ei olnud rõhknaeltega valgetele seintele kinnitatud krediitkaardisuuruseid fotosid ja ärritavat tätoveeritud märulifilmitähe postrit, mis andis tunnistust tema ootustest poiss-sõbrale. Nagu Kayla tuba, oli seegi lõigatud välja pööningust ning lae asemel kohtusid seinad üleval terava kolmnurgana. Jässakas kummut kössitas päevavalguse käes, mis löikas selle längus külge. Teise diagonaali all lebas platvormil üksik madrats nii madalal, et sarnanes pigem tatami matiga.

Sellel istus tüdruk, pea langetatud kõverdatud põlvedele, see ei lasknud Gabbyl näha rohkemat kui teksastesse pakitud jala-paari, lohmakat dressipluusi ja mustade juuste kardinat. Kodu-omanik Dina Collette oli hoiatanud, et tema *au pair* ei tahtnud politseisse pöörduda. *Kuid ma seletasin tüdrukule, et Ameerikas ei lase naised meestel selliste asjadega puhtalt pääseda.* Gabby oletas, et Dina, endine modell, kelle priinimi muutus iga paari aasta tagant, ei lasknud oma mehi pääseda just paljuga. Kuid põlisrikaste seltskonnategelaste jaoks olid reeglid teistsugused. Tõsiasi oli, et mehed pääsesid „selliste asjadega“ alatihti.

Gabby asi oli kanda hoolt, et sedapuhku nii ei läheks. Ta koputas uksepiidale, lootes niimoodi anda endast teada noort naisterahvast ehmatamata. Dina jutu järgi oli Mariel Cruz saanud kaheksateistaastaseks detsembris, viis kuud enne USA-sse saabumist. Tema emakeel oli tagalog, kuigi Dina väitel rääkis Mariel soravalt ka inglise keelt. Gabby palus jumalat, et see tähendaks, et *au pair* loeb Ameerika ajalehti. Kuigi Filipiinidel õppisid koolis inglise keelt peaaegu kõik, ei kätkenud tüüpiline võõrkeele õppekava sõnavara seksuaalrännaku kirjeldamiseks.

Ta pöördus lävelt Marieli poole nimepidi. Tüdruk tõstis lauba reitelt. Isegi verd täis valgunud silmade ja punase ninaga oli ta kenake – tema noort nägu ehtisid rõhutatult täidlased huuled, mida paljud mehed seostavad seksiga, kuid Gabby ei suutnud sellele mõelda, meenutamata omaenda kuueteistaastast mossitajat. Istudes puhtaks küüritud nahaga oma lihtsas toas, tundus Mariel nooremgi kui Kayla.

Gabby rind tõmbus krampi. Ta meenutas enesele, et tema ees olev tüdruk on ametlikult täiskasvanu, kuigi sobinuks pigem ta tütre klassiõeks. Enamgi veel, võimalik, et mis iganes juhtus, oli vahekord leidnud aset kokkuleppel ja sundi helistada tundis Dina, kelles tekitas vastikust mõte mingist keskealisest naabrist, kes võrgutas tema vaevu täisealise lapsehoidja.

Gabby vajutas käe vastu avatud ust, lükates selle veel ühe tolli võrra rohkem lahti. „Mu nimi on Gabby Watkins. Ma olen East Hamptoni politseijaoskonna uurija. Kas ma võin sisse tulla?”

Nõusolevaks vastuseks kostis nuukse. Gabby astus tuppa, tundes ootamatult tänulikkust selle eest, et teda oli õnnistatud väikese kasvuga, mis võimaldas tal lipsata kitsasse ruumi ilma, et ta muutuks seal valitsevaks. Istumiskoha puudumine, kui voodi maha arvata, tähendas, et Gabby pidi usutluse ajal seisma. Võimaliku seksuaalrännaku ohvri kõrvale madratsile potsatada oli veel hullem kui isandlikult tema kohal kõrguda.

„Ma sain aru, et teiega juhtus eile õhtul midagi. Ma tahaksin teid aidata.“

Mariel venitas oma dressipluusi, püüdes põlvi kangale tikitud aerude alla torgata. „Dina käskis politseisse helistada. Ta arvab, et keegi pani midagi mu joogi sisse. Kuid ma ei tea. Ma ei mäleta.“

Ta tulistas lauseid lühikeste pahvakutena nagu roostes boiler auru. Gabby soovis, et Collette'i perekond oleks läinud välja hommikut sööma, nii saanuks Marieliga köögis rääkida. Klaas vett oleks aidanud noorel naisterahval maha rahuneda ja rääkida lugu sujuvalt ära. Üksikasjad tulid esile vaid voolava vestluse käigus. Ja seksuaalrännaku puhkudel, kus oli vaid ühe sõna teise sõna vastu, otsustasid vahistamise sageli üksikasjad.

„Sellest ei ole lugu, kui te kõike ei mäleta.“ Mõistes, et isegi tavaline vestlustoon võib seintelt teravalt vastu kajada, püüdis Gabby rääkida pehmelt ja vaikselt. „Räägime peost. Kuidas te sellest kuulsite?“

Mariel venitas dressipluusi üle põlvede ja tõmbas selja reite kohale kumeraks. „Fiona O'Rourke'ilt. Ta on niisamuti *au pair*. Ta hoiab tänava lõpus selles hallis majas üht kuueaastast. Ta ütles mulle, et mingid sellid peavad basseinipidu.“

„Pidu kus?“

„Pepperidge Lane'il. Ma ei tea majanumbrit. Fiona võttis mu Lyfi peale.“

Gabby jättis meelde veel ühe asja. Fiona sõidujagamisteenuse äpp peaks näitama peo toimumise täpset asukohta.

„Ma arvasin, et need on iiri tudengid nagu Fiona. Kuid mehed olid märksa vanemad.“ Mariel lasi ühe käe jalgade ümbert lahti. Ta võttis pihku oma mustade juuste salgu. „Paar neist olid... ma ei tea, kuidas seda öelda. *Putting buhok*. *Gris*? Kui juuksed hakkavad värvi kaotama?“

„Hallinesid?“ Gabby mõtles omaenese juustele, mis olid seotud taha emalikku hobusesabasse. Ta tõmbas selle ette ja otsis sealt paar karva kinnituseks sellele, mida Mariel silmas pidas,

kuigi neid ei olnud seal nii palju, et keegi oleks värvimist soovitanud. Enamik Gabby neljakümneaastastest kaaslastest alles valmistus hallinema.

„Need mehed olid viiekümnendates eluaastates, arvate? Või vanemad?“

Mariel kehtas õlgu. „Lähenesid neljakümnele, ma arvan. Võibolla üle neljakümne. Kui Fiona mind mõnele meestest tutvustas, ütlesin, et peaksime käima kohtades, kus on nooremaid inimesi. Kuid ta tahtis sinna jääda.“ Mariel viipas ruumile nende ümber. „Ma ei tahtnud oma ainsat vaba õhtut siin veeta.“

Gabby mõistis, et vaatamata õhukonditsioneeride avadele põrandas oli Marieli magamistuba lisaks väiksusele ka umbne. Soojus kogunes põõningule. Lühemad karvad, mis ei olnud Gabby hobusesabasse sattunud, hakkasid niiskuse käes juba lokki tõmbama ja ta ei olnud selles toas veel kümnet minutitki olnud.

„Mitu inimest seal peol oli?“

„Ma ei tea. Vahest viiskümmend? Seal oli palju selliseid tüdrukuid nagu Fiona – suvevaheajal kolledžitüdrukuid. Arvasin, et võin mõneks ajaks jääda ja kui Fiona ei taha ära tulla, võin võtta auto koos mõne teise naisterahvaga...“

Gabby astus Marielile lähemale ja mahendas oma häält usalduslikuks. „Kuid miski muutis teie plaane.“

Tüdruk noogutas, lastes lõua iga noogutusega madalamale, kuni see peaaegu põlvede taha peitu vajus. „Kaks meest läksid tüdruku pärast kaklema. See suur must sell karjus, et kutsub võmmid. Ta ütles, et laseb vahistada inimesed, kes joovad, enne kui on jõudnud lubatud ikka. Ma jõin veini.“ Marieli pea nõksatas üles ja ta suured pruunid silmad ilmusid nähtavale. „Filipiinidel on mul lubatud juua ja ma võtsin vaid ühe klaasi. Ma tean, et ei oleks pidanud...“

Gabby vastas häbeliku naeratusega. „Ma ei ole siin alaealiste joomise pärast.“

Mariel lasi lõua tagasi väljavenitatud dressipuusile. „Ma kartsin ebameeldivusi, seega läksin Fionale ütlema, et pean lahkuma. Ta oli läinud majja kempstu. Ja...”

Nuukse katkestas Marieli loo. Väike Gabby võis ikka veel näha, kui jahmunud ja pinges oli noore naise nägu. Kõik ta tunded sundisid teda tüdrukut embama, täitma sealt kaheksa tuhande miili kaugusel oleva ema osa, kuid Gabby seisis kui liimitud. Ta pidi eemale hoidma, kuni ta kuulas Marieli lugu, et leida sellest roima võtmesõnad. Kas tüdruk oli nurka aetud või oli teda vägivallaga sunnitud?

„Seega te läksite majja, et otsida üles Fiona – ja mis juhtus siis?”

Mariel hingas värinal. „Ma läksin kööki ja nägin paari meest, keda Fiona oli mulle tutvustanud. Ütlesin neile, et otsin teda ja et mingi mees väljas ähvardas kutsuda politsei. Üks meestest tormas välja temaga rääkima. Teine, ma arvan, et ta nimi oli Mandy, ütles, et aitab mul sõbra üles leida. Ta andis mulle klaasi mingi joogiga. See oli puuviljane. Ma kartsin seda juua ja ütlesin, et olen kaheksateist, kuid ta vastas, et politsei ei tohi inimeste kodudesse siseneda.”

Kibe nuutsatus piserdas Marieli ülahuulele selget tatti. Ta pühis selle dressipluusi käisega ära, tekitades huule kohale sätendava joone, mis kraapis tema noorelt näolt aastaid veelgi vähemaks. „See on kõik, mida ma enne ärkamist juhtunust mäletan.”

„Kus te ärkasite?”

Mariel kattis suu peoga. Ta pigistas silmad kinni, nii et silmanurkadesse ilmusid pisarad. Gabby üritas uuesti, tasandades hääle peaaegu sosinaks. „Kus te ärkasite, Mariel?”